ЧОРНЕ СОНЦЕ

Видання полку «Азов»

№1 / 14 жовтня 2014

Від штабу

Графік прийому особового складу штабом:
з понеділка до суботи з 10:30 до 18:00

Виїзди на Нову Пошту з розташування відбуваються у понеділок і четвер.

Увага! На полігоні лежать кілька мін, що не вибухнули. Будьте уважні!

У штабі цілодобово присутній черговий офіцер

Обов'язки чергового офіцера полку "Азов":
- заступає на чергування на добу з 8:45 до 8:45;
- відповідає за шикування полку о 9:00;
- знаходиться постійно у штабі;
- збирає інформацію по особовому складу та автотранспорту, що залишає розташування;
- відповідає за тривожну групу з черговим транспортом і посильними для доставки пакетів з наказами;
- робить загальнополкові оголошення;
- координує зв'язок і взаємодію між підрозділами;
- має знати інформацію у підрозділах у кожен момент часу.

Новина номеру:

“Не тільки автомати” - артилерія Палія

ЧОРНЕ СОНЦЕ

Видання полку «Азов» Випуск №1 15 жовтня 2014

“Усе творять люди, а не система” - в.о. командира полку друг Черкас

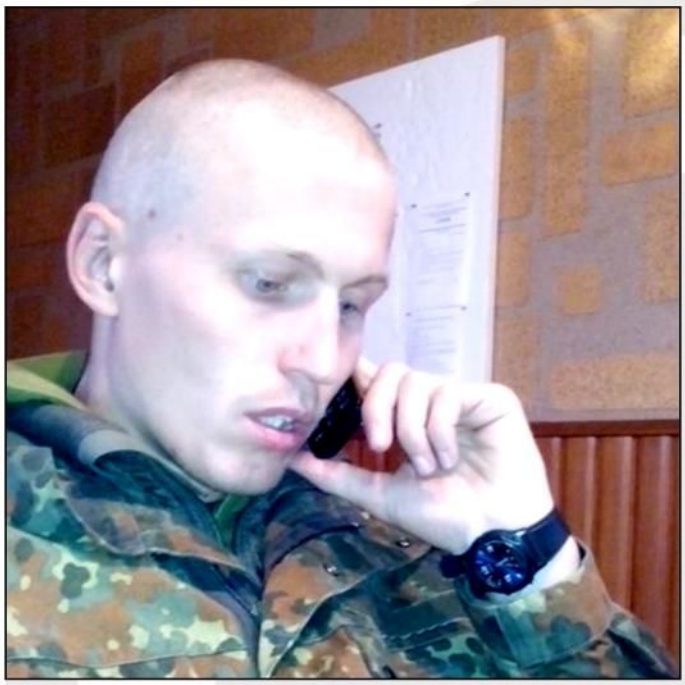

Ігор Михайленко. Він же д. Черкас. Людина, яка присвятила своє життя боротьбі за Батьківщині. На цьому шляху він побачив усе: і вуличні протистояння, і переслідування, і тюрму, з якої його визволив вдячний Український народ. Наразі його шлях воїна продовжується на передовій. Черкас один з тих командирів, які створили батальйон "Азов". В свої 26 він вже повністю реалізувався як ротний. Під його командуванням перша рота стала показовою і з підготовки, і з дисципліни. Зараз на нього покладений новий іспит - він виконує обов'язки командира полку.

- Друже Черкас, зараз батальйон проходить процес переформатування з в полк. Що вже зроблено в цьому напрямку і що ще варто зробити? Які проблеми з цим пов'язані?

- Насправді для цього зроблено ще дуже мало. Ми, як батальйон, здійснились на папері та в суспільстві, як бойовий підрозділ не зовсім структуровані як батальйон. Тобто ми зараз доводимо підрозділ до рівня батальйону, який зможе розгорнутись у полк. Найбільше проблем з кадрами. Багато чого ми не можемо втілити в життя за браком досвіду. Але тим не менш багато чого досить добре втілюється з тої простої причині, що є ентузіазм у людей, які цим займаються. Ми не могли ніяк ввести в роботу штаб, але тим не менш, люди кожен день працюють над цим і у них виходить.

- Тобто бажання щось зробити та характер компенсують відсутність досвіду?

- Так, повністю компенсують. Люди на своїх жилах, на недосипаннях повністю витягують цю роботу.

- Ти зараз виконуєш обов'язки командира, тобі поставлені задачі вищим командуванням полку. Напевно маєш якісь власні ініціативи. Чого зараз варто очікувати хлопцям?

- Задача поставлена одна: вивести наш підрозділ на рівень військової частини. Тобто батальйон не повинен бути таким, яким він був влітку - дилетантським. Ми дивимось правді в очі і бачимо купу проблем. Ми вже дійсно дуже багато зробили, виконуючи військові і так би мовити поліцейські задачі, ми багато чого досягли. Але все ж таки цього ще не достатньо, щоб називати себе військовим підрозділом. Нам бракує не того, що в армії називають "уставщиною". Нам не вистачає банального розуміння, що і для чого існує.

Дисципліна залізна. Але доведеться чекати її посилення, щоб було доведено до особового складу, що дисципліна необхідна в наших рядах, які мають стати сталевими. Вона критична для нас з тої простої причини, що ми не можемо без дисципліни все це довести до ладу.

Окрім того, нашому особовому складу треба звикнути до роботи артилерії по нам. Тому, крім тактичних та теоретичних занять, буде банальне стояння на блок-постах і під обстрілами дивитись, як воно стріляє, щоб відчувати на собі цей тваринний страх. Тобто основний акцент буде робитись на посиленні дисципліни та підвищенні вольових якостей.

- Яким чином буде здобуватись дисципліна? "Батогом" чи "пряником"?

- Я бачу як батіг, так і пряник. Ми як підрозділ, що вже розвиваємось до військової частини, почнемо будувати гауптвахту... Дійсно гауптвахту. Там, де буде закрите приміщення, де не буде нічого крім старого матрацу, подушки та речей, які на тобі. Більше нічого не буде. Людина сидітиме там по 5, 7, 10 діб сам на сам із собою. Матиме обмежений пайок харчування і безмежну кількість часу для осмислення свого вчинку. Будуть і легші покарання - такі, як відбирання зброї або невиїзд на бойові.

В якості "пряника" буде позачерговий увал. Боєць матиме можливість запросити сім'ю чи дівчину в готель, де за кошт полку будуть зняті номери. Так він зможе морально розвантажитись від якої-небудь ситуації. Але для цього, звичайно, треба проявити свідомість і чин.

- "Азов" наразі вважається найуспішнішим та найдисциплінованішим з добровольчих підрозділів. Ти як людина, яка безпосередньо приймала участь у його створенні і, як в недавньому минулому командир найпоказовішої роти, можеш сказати у чому полягає причина успіху?

- Причина успіху полягає в першу чергу в лідерських якостях засновника батальйону. Що б там хто не казав, Білецький створив цей батальйон на свій ризик і на своєму авантюризмі. Пішов ва-банк на перекір усім стереотипам і баченням. Але також треба віддати належне і особовому складу, який в першу чергу увійшов в цей батальйон. Це були ідейні прямі люди, які знали, за що і на що йдуть. Це були ті, хто повірив у командира і не побоявся ризикнути. На той час, коли тільки створювалися добровольчі батальйони було багато питань. Точної структури не було в жодному батальйоні.

Жорстка дисципліна і досвід минулих часів теж зіграли свою роль. В тому плані, що ми за подібністю організації "Патріот України", СНА відбудували попередню структуру і завдяки цьому мали деякий успіх на початковому рівні, що в свою чергу дало основу для подальшого розвитку.

- "Азов" - формування, що відрізняється від нашої міліції та армії. Нам вдалося створити щось принципове нове. Чи означає це, що "Азов" може стати базою для побудови нової Української армії та нової Української міліції?

-Я думаю, базою він може стати. Навіть більше - він може стати прикладом. Але завжди треба пам'ятати про те, що все творять люди, а не система.

- На твою думку, яким має бути Український воїн, на яких принципах має формуватися його світогляд, виховання і розвиток?

- Це дуже складне і об'ємне питання. Можна багато сказати пафосних слів про честь, звитягу і гідність, але таких слів багато хто із нинішнього покоління і не знає. Дуже приємно, коли ідеш по населеному пункту і діти тобі махають руками, а ти їм махаєш у відповідь. В одній руці ти тримаєш автомат, наче смертельну зброю, а іншою рукою вітаєш дитину... вітаєш майбутнє. Українські бійці мусять вірити в те, що вони несуть світле майбутнє для наступних поколінь. Ми маємо виховати їх у тому дусі, в якому багато хто з нас не виховувався. Тримаючи в руках зброю, ми маємо перевагу і цю перевагу, цю силу, цей потенціал ми мусимо використовувати заради добра. Дуже просто, маючи перевагу перед неозброєним, принизити його або заподіяти йому шкоду. Але це прерогатива слабких. Інша справа вести себе гідно. Я багато кому говорив про те, що заздрю тому поколінню, яке зараз тільки підростає. Вони бачать війну своїми очима. Так, для дитячої психіки це складно, але це не означає, що вони радіють менше своїх ровесників, які живуть в інших країнах, де немає війни. Вони бачать справжні людські цінності. Вони бачать військових і хочуть бути сильними. Вони не хочуть бути подібними до офісних менеджерів, заробляти купу грошей, їздити на дорогих іномарках. Вони хочуть їздити на танках, тримати в руках зброю, хочуть бути захисниками. Вони виростуть і будуть мати значно більше шансів у дорослому житті, ніж мали ми в свій час. А ми в свою чергу маємо бути для них гідним прикладом.

- Окрім тренувань та вирішення структурних та організаційних проблем, які зараз задачі виконує "Азов" у зоні АТО?

- Ми постійно просимо нарізати нам якийсь сектор задач. Але у зв'язку з тим, що зараз "режим тиші", в тих місцях, де знаходяться сепаратисти, вживати якихось заходів не можна. Багато, хто з командування не хоче активно діяти. Ми чітко розуміємо де ворог, але ми не можемо підставляти командування. Та все ж таки деякі задачі виконуємо. В основному це задачі оперативного складу. В місцях свого базування "Азов" патрулює або відслідковує розвід-диверсійні групи, які звозять у великі міста зброю, намагаються вчинити якісь диверсії та провокації.

- Що можеш сказати про нашу армію? Чого їй бракує?

- Армія дуже сильно покращилась за останній час. На початку АТО її моральний стан залишав бажати кращого. Зараз та армія, яку ми бачимо тут у Маріуполі, дуже відрізняється від тої армії, яку ми бачили ще півроку тому. Це зовсім інша армія. Всі розуміють, що їхнє вище командування не усвідомлює, що відбувається. Воно живе в своїх хмарах. Також розуміють, що лише волонтери можуть забезпечити, наприклад, речами на зиму або тепловізорами. Багато солдатів раніше говорили, що не бачать своїх командирів на передовій. Максимум вони бачать ротних, що приходять, показуються і йдуть. А керують десь із глибокого тилу. І це була проблема. Зараз, проїжджаючи по лінії оборони, я бачив і комбатів і начальників штабів. Принаймні так у нас. За інші ділянки фронту говорити не беруся. Але я бачу тенденцію розвитку армії. Війна виведе Українську армію на новий якісний рівень.

- Що можеш сказати про ворога? Що від нього варто очікувати?

- Ну ворог... Ворог як ворог (посміхається - др. Б.). Його треба знищити або підкорити.

- Твої прогнози подальших подій і місце в них "Азову".

- Місце "Азову" там, де гаряче. Багато хто з хлопців дуже хочуть потрапити в "кіборги". Але... закінчимо цю тему (посміхається - др. Б.) Ми будемо там, де ворог пре. Ми будемо його зупиняти і відбивати назад. Я сподіваюсь, що у командування все ж таки вистачить розуму повернути нам всі ті землі, що нам належать.

- Добре, друже Черкас, дуже дякую за ромову. Я думаю, тепер хлопцям багато чого стало зрозуміло. Та, враховуючи твої функціональні обов'язки, думаю це далеко не остання наша розмова. Тим не менше, успіху нам. Тобі наснаги і терпіння. Слава Україні!

- Героям слава!

Розмовляв друг Байда

ЧОРНЕ СОНЦЕ

Видання полку «Азов» Випуск №1 15 жовтня 2014

Чому ми беремо участь у виборах

Час від часу нам доводиться чути дивні лукаві запитання деяких співгромадян, а найчастіше безіменних інтернет-ботів, в стилі: «Ага, і ви хочете у владу. Краще б воювали (марширували, роздавали брошурки, займались просвітництвом, танцювали на майданах, збирали фольклор по селах – потрібне підкреслити)! До корита рветеся? А ми то думали ви не такі». Опонент, звісно ж, ніякої альтернативи чи скільки–небудь розумного рішення виходу з ситуації не пропонує. Відтак нам, патріотам, відводять дуже цікаву роль: ми маємо роками розхитувати систему, боротися зі злочинним режимом, сидіти за наші переконання по в'язницях, битися на барикадах, проливати кров на передовій і... боятись навіть і подумати про те, щоб йти у владу.

Так, ми хочемо влади! Причому всієї і якнайшвидше!

Чому ми хочемо влади? Тому що політична влада – це єдиний спосіб докорінно змінити існуючий стан речей. Це єдиний спосіб довести до кінця нашу Революцію. Єдиний прийнятний спосіб закінчити війну Переможцями.

Довгі роки боротьби і репресій, місяці на барикадах і на передових блок - постах дали нам розуміння того, для чого нам потрібна влада. Ми присвятили свою молодість Боротьбі, провели кращі роки в тюрмах, відморозили нирки на Майдані і втратили

близьких друзів під Іловайськом. І ви думаєте, нас після цього всього цікавлять дачі, мальдівські курорти та елітні борделі?? Ви думаєте, ми підемо на компроміс з совістю перед шелестом купюр, не зрадивши самим собі стоячи в щільних рядах перед щитами і під кийками «Беркуту» та сидячи в окопах під «Градами» на підступах до Маріуполя?

Думаєте, ми будемо когось в чомусь переконувати, виправдовуватися?! Ні!

Ми просто візьмемо в руки владу і змінимо цей неправильний світ.

Друг Хорват

Не тільки автомати

За час війни на Сході України нам всім стало зрозуміло, що стрілецькою зброєю нам її не виграти, тому недавні повідомлення про те що полк особливого призначення «Азов» отримає важке озброєння не можуть не тішити. Тим паче, що у нас уже сформована артилерійська рота під командування друга Палія.

Артилеристи у маріупольському аеропорту ремонтують вже наявне у полку озброєння та освоюють раніше не відомі для нас гаубиці та міномети. Причому освоюють доволі успішно.

Журналіст газети "Чорне сонце" нещодавно побував на полігоні полку і мав можливість особисто переконатись у вміннях наших артилеристів. Хлопці саме відпрацьовували стрільбу з мінометa по нерухомій цілі.

Міномет, який пристрілювали артилеристи був здобутий у бою, тому під час першого вистрілу мандраж був не тільки у наших побратимів, які вперше стріляли з такого озброєння, а й у досвідчених інструкторів. Готуватись до пострілу треба кілька хвилин. Процедура доволі проста, проте клопітка. Все починається з розкладання і встановлення мінометa. Далі підготовлюють саму міну. В неї потрібно вкрутити детонатор, протерти її від іржі та пилюки і затиснути патрон.

Коли міномет і міна готові починається найвідповідальніша фаза – наведення мінометa на ціль. Наводчик визначає відстань до цілі, враховуючи похибку на вітер і масу інших чинників і повідомляє про готовність до стрільби.

А тепер, напевно, найцікавіше – міна вставляється в міномет. Проходить кілька секунд і лунає постріл. Міна вилітає у повітря. Через кілька секунд на горизонті видніється курява від вибуху і через певний час долинає звук від розриву міни.

Друг Палій розповідає: «Роти вогневої підтримки нам давно не вистачало. Зараз ми ведемо цілеспрямований набір спеціалістів і домовились з одним із ВНЗ, що вони підготують нам спеціалістів з нашого полку. Хлопці приходять в артилерію,бо хочуть спробувати свої сили. Їм це цікаво. Тим більше, що трофейний міномет працює і він вже готовий до бою».

Що ж до стрільби з мінометa, то ціль наші побратими вразили прямим попаданням з третього пострілу, що є доволі пристойним результатом. А, якщо звернути увагу на те, що прямих попадань було декілька то у успіху наших побратимів можна не сумніватись і точно знати, що у бою нас без сумніву підтримає вогнем наша артилерія.

Друг Харків

Покрова. Сакральний день Українського війська

Покрова - древнє свято українського війська. Ще до християнства Покрова вважалась покровителькою української зброї. Козаки вважали день 14 жовтня своїм головним святом. В цей день було створено в 1942 році армію найближчих наших попередників - українських повстанців. Будуючи майбутнє, ми не маємо право втрачати зв'язок з минулим. Тому цей сакральний день тепер є днем і нашого сучасного війська і має бути таким і для наступних поколінь нашої безсмертної раті.

Багато років ми, патріоти України, виходимо на вулиці наших міст в день 14 жовтня щоб відзначити наше свято – Покрову! Відзначення Покрови – ціла сторінка в історії нашого Руху! На початках нас виходила невелика групка патріотів і ми пробивали собі прохід крізь натовпи агресивних кпушних зомбі під пильним наглядом «блюстителів порядку» у сірому камуфляжі з написами «Беркут» на спинах. В 2008 році ми бились з цим самим «Беркутом» за право пройти головною вулицею нашої столиці.

Вулиці Харкова, Києва, Донецька і Криму добре пам'ятають кров патріотів на своєму асфальті, і ще краще пам'ятають вони кров і зуби наших ворогів, які раз по раз робили марні спроби зупинити наші святкові марші.

З кожним роком нас виходило все більше а географія наших маршів все розширювалась. Від намагання не помічати та ігнорувати нас система перейшла до спроб дискредитації та заборон. Врешті, в останні роки, відколи Покровський марш став масовим народним явищем «вишивані патріоти» спробували звести наш Марш воїнів до рівня карнавалу.

Але цього року ми проведемо Покрову по наших правилах!

Свято Покрови відзначатимемо ми, воїни, і всі, хто підтримує і підтримував нас у нашій священній боротьбі! Вулиці Києва, Харкова, та Кременчука відчують всю потужність та енергетику ходи молодих патріотів. Нині наш покровський Марш буде маршем солідарності та підтримки бійців, які цей день проведуть в окопах та на блок-постах, які нині переймають естафету боротьби у козаків та повстанців, які відзначали його як День українського війська.

Ми виходимо цьогоріч на наш марш з твердою впевненістю, що близький час, коли ми відзначимо чергову Покрову крокуючи вулицями наших міст переможцями. Чекайте наших загартованих, вишколених, струнких колон з передової. Ми обов'язково повернемося з Перемогою! Слава Україні!

Друг Хорват,
друг Байда

ЧОРНЕ СОНЦЕ

Видання полку «Азов» Випуск №1 15 жовтня 2014

Авторитетна думка: Арсеній Білодуб

Бажати чогось і добиватися цього - вважається ознакою сильного характеру.
Але навіть не бажаючи чогось, все-таки домагатися цього - властиво найсильнішим, які відчувають себе втіленим фатумом ...
Фрідріх Ніцше

Тверда рука молодих патріотів впевнено прийняла з рук ветеранів УПА та Дивізії Галичина естафетну паличку визвольних боїв за свою Святу Землю Русі-України. На наших очах і за нашої безпосередньої участі хвацько здіймається дев'ятий вал добровольчого руху. Ще вчора акціонери на вулицях, безжалісні бійці околофутболу, рушійна і рішуча сила

Майдану - сьогодні ми з легкістю замінили бруківку, шину і коктейль молотова на АКСУ, «Волошку» та РГД-5; пересіли з мотоциклів і машин на броню; перемінили спорт штани, олімпійки і вітрівки на форму "мультикам", розгрузки та підсумки. З легкістю залишивши інститути та офіси для служіння Вітчизні.

В історичному становленні держав і народів добровольці завжди виступали настільки значущим вольовим компонентом, як детонатор у вибухівці. А як відомо детонатор призначений для надійного порушення вибуху основного заряду, в нашому випадку народу України. Саме добровольці вертять колеса історії, саме добровольці руйнують і творять світи.

І саме в цьому унікальна і історична місія Українських Добровольчих батальйонів!

Ми з гордістю несемо прапор славної бойової традиції, що з покоління в покоління передається від витязів Святослава і Данила Галицького до козаків Запорізької Січі, гайдамаків і опришків, від січових стрільців та холодноярців до оунівців та дивізійників! Ми зібрали в своїх лавах найдостойніших та найкращих синів Нації, які безстрашно і мужньо боронять український Донбас від біснуватої східної орди. Разом, опліч і до кінця!

Поздоровляю воїнів АЗОВа з тим, що на базі батальйону створено полк! Впевнений в перемозі! Повертаймося живими і розбудуємо майбутнє для нашої Батьківщини! Слава Нації!

Лідер гурту "Сокира Перуна"
Арсеній Білодуб

Міфи сучасної України: демократія і виборна система

Існування демократії, влади народу -- загальносвітовий міф, який розповсюджують у більшості розвинутих країн світу. Ціль -- створити ілюзію того, що населення країни приймає політичні рішення, обираючи владу, заспокоїти людську масу, щоб не допустити коливань у суспільстві, які заважатимуть владі здійснювати свою, приховану від цього населення, діяльність. Запевнити людину в тому, що це вона обрала депутатів чи президента і, відповідно, немає потреби виступати проти свого вибору. Цей міф зникає при усвідомленні, принаймні, трьох логічних істин:

1) Керування державою, професійна політика -- це не та річ, на якій розуміється кожен. Це складна управлінська діяльність. Люди, які займаються абсолютно різною діяльністю, переважно не пов'язаною з політикою, не є компетентними і тому не можуть обрати людину, яка якісно буде репрезентувати інтереси одразу усіх членів суспільства.

2) Люди, які зараз перебувають у середовищі державної політики (як мінімум в Україні), переважно надбагаті і не зовсім дурні, щоб дозволити натовпу позбавити їх мандата і віддати його комусь більш привабливому, тому вони діють хитро, застосовуючи свої грошові ресурси, адже зараз можна купити більше, ніж будь-коли. Психологічні технології, реклама, піар, засоби інформаційного впливу та ошуканства -- ось що зумовлює демократичний "вибір" народу.

3) Народ "обирає" кілька сотень депутатів, які номінально репрезентують їхні інтереси. Обманимо себе не хвилинку, що вони дійсно обрані народом і дійсно представляють інтереси округу, в якому обрані. В такому разі ці депутати протистоять один одному, намагаючись задовольнити інтереси своїх виборців. Але бюджет є обмеженим. У процесі протистояння один одному навряд можна народити зважене, адекватне, спільне рішення. Ця система тільки протиставляє класи суспільства і сама ліквідує свою ефективність, оскільки час на реалізацію реформ поглинається часом на протистояння. Аналогія: автобус (держава) обладнана кермом біля кожного сидіння (депутатські мандати) і всі одночасно керують напрямком руху автобуса, при чому хочуть дістатись різних місць. Чи досягне автобус пункту призначення? Ні.

Все це зовсім не означає, що представницьке лобіювання інтересів нації у державі, тобто опосередковане уніфікованою і персоніфікованою владою народовладдя, є поганим способом управління держави. Навпаки, на нашу думку демократія у чистому вигляді, оптимізована відповідно потреб Української нації, є оптимальною формою управління державою. Проте, втілення такої форми демократичного правління -- одиничні випадки у всій світовій історії. Саме тому ми кажемо, що демократія є абсолютно неприйнятною формою державного устрою і є ворогом нації, розуміючи її як ту, яку ми бачили у реалізованому вигляді у нашій та інших державах. Суть демократії не розкрита і не реалізована, а форма спотворена і очорнена.

Ми ненавидимо демократію не за принципи, на яких вона побудована, а за реалізацію, яка являє собою тільки імітацію демократії. Демократія -- це поняття, яким маскується кримінальний або інший олігархат чи тоталітарний режим. Вибори в сучасній Україні -- вистава, яка грається виключно для легітимізації узурпованої чи купленої влади і заспокоєння невдоволеного люду.

Друг Вирій

Лента за лентою...

Любой доброволец бредит большими калибрами и тяжелым вооружением. Получив в руки автомат, он хочет к нему подствольник, и парочку гранат Ф-1. Получив РПК, он открывает Википедию, и читает про ПКМ, "Утес", и американский М-61 "Вулкан". Абсолютно природный алгоритм для человека, стремящегося очистить родную землю от захватчиков.

Когда из грузовика выгрузили и положили на пол оружейки крупнокалиберный пулемет Владимирова, мы испытали смешанные чувства. С одной стороны, перед нами лежал пулемет с самым большим калибром среди стрелкового оружия в мире. С другой стороны, это был бесполезный кусок железа: безумная отдача требовала установки на лафет, а наша версия (КПВТ) и вовсе могла быть поставлена лишь на БТР или танк. Танков добровольцам не давали. Каждый раз, заходя в центральную оружейку, я с грустью заглядывал за дальние ящики, где пылился КПВТ. Возможность использовать его в ближайшем бою в Марьинке стремилась к нулю.

Но появился Семидесятый. Бодрый дядька, повоевавший в Афгане, показывал на сборе первой центурии целые руки и ноги, утверждая, что раз на той войне с ним ничего не случилось, то на этой он убережет нас. Благодаря ему со следующей партией вооружения приехал станок для КПВ. Древний, как сам Семидесятый (иногда мы, золотые пацаны, подкалывали его, называя в радиоэфире Двухсотым), станок на двух бескамерных колесах и вычеканенной датой "1954" на борту был пригнан прямо из краеведческого музея. Можно было начинать.

Погожим летним утром шестеро матерящихся добровольцев во главе с первым номером пулемета Десантом пытались прикрутить неприкручиваемое. Относительно современный пулемет КПВТ(буква Т означает "танковый")не желал становиться на предназначенное для него место. Он был толще и короче своего пехотного предшественника. Настало время молотка, болгарки, и электродрели. Мы пытались закрепить пулемет хотя бы в двух из трех предназначенных для этого мест("пятка" на конце ствольной коробки, "постель" по центру пулемета, и хомут на конце ствола), но выходило зафиксировать лишь в одном на выбор. Время подходило к обеду, в бригаду установщиков добавились радист Маркони и водитель Рыжий. Терпение и энтузиазм заканчивались. Благодаря Рыжему мы до конца научились пользоваться станком, и разбирать его советские внутренности. Но основной проблемы это не решало...

Всегда есть путь более простой, нежели выбранный тобой. Гулявший неподалеку Малюк предложил завезти станок и пулемет на завод, и попросту приварить, чего не хватает, и отрезать все лишнее. Этот вариант был быстро одобрен - бердянский "Дормаш", у которого было все необходимое оборудование, и патриотичное руководство, неоднократно выручал нас в подобных делах. Своими руками мы сделали все, что могли.

Следующих несколько дней расчет пулемета провел на заводе. Возвращались они на "таблетке", к фаркопу которого был прицеплен уже совсем другой станок, готовый нести на себе КПВТ. Невзрачный совковый фургон тянул на себе самое тяжелое оружие батальона.

Боевая "таблетка" отправилась с нами в Марьинку, хоть и не применялась там. Боевое крещение она получила уже под Иловайском.

Друг Борисфен

Видання призначене для внутрішнього використання.
З пропозиціями звертайтесь за номером 093 588 84 33 або до штабу полку "Азов".